

maal om Maal og Vægt. Dette er ogsaa Noget, som den gamle Forordning af 10de Januar 1698 med al sin store Strengthed meget godt erkjendte; thi netop i dens § 5, hvor der omtales, at justeret Maal og Vægt skal bruges i Handel og Wandel, siges der: „Dog skulle Bønder, som i Kjøbstaden sælge deres Varer til Bøggerne i deres Huse, ikke være forpligtede til at have saadan justeret Maal og Vægt.“ Derfor turde Udtrykket: „i sin Næringsdrift“ være ret vel stiftet til at betegne de Tilfælde, hvor Straf kan anvendes, og at ubelufte dem, i hvilke der ikke bør anvendes Straf. Man maa dog vel erindre, at det i Paragraphen brugte Udtryk ikke falder sammen med, hvad der i Næringsloven af 29de December 1857 betegnes som Næring i streng Forstand; thi her er ikke Tale om en saadan Næring, der drives alene i Medhold af Vørgerskab eller Næringsbeviis. Selve Loven af 1857 viser, at der er mange Forhold, hvor der bliver Spørgsmaal om en Næring, som har en ganske anden Character og hvorpaa Udtrykket „i sin Næringsdrift“ ogsaa vil blive anvendeligt. Her tages ikke Hensyn til den frie eller bundne Næring, men der kan som Veiledning benyttes, hvad § 53 i Loven af 29de December 1857 omtaler. Der omhandles deri Gjenstande for Frihandel — idet den bestemmer, at foruden den Frihed, der hidtil har været tilstaaet Alle og Enhver til at udsælge visse Artikler, skal en saadan Berettigelse ogsaa komme til Anvendelse for dem, der give sig af med at forhandle ringere almindelige Gjenstande. Der aabnes saaledes virkelig en stor Mark for Forpligtelsen til at have justeret Maal og Vægt; men det, som ubelufkes, er ganske vist, hvad jeg igaar gjorde mig Umage for stærkt at fremhæve, alle de Tilfælde, hvori det vil være i høi Grad byrdefuldt, en Rilde til mangfoldige Ulemper og Uleiligheder for Folk, naar man bestandigt ved enhver ringe Tjeneste, som angik en Overdragelse af Fødemidler til en enkelt Person, skulde have en justeret Bismar ved Siden, hvis man ikke skulde være udsat for at blive anseet med Bøder eller Fængsel. Jeg vil ganske oprigtigt tilstaae, at saa stor Priis jeg end sætter paa Orden og Conseqvents i det, der skal udarbej-

des, saa liden Vægt lægger jeg paa, at en Lovgivning, med Hensyn til hvert enkelt lille Punkt, netop skal være i den strenge Conseqvents, naar det paa den anden Side gjælder om at give Bestemmelser for, hvad der griber ind i det virkelig practiske Liv. Der kommer det ikke an paa at bringe saadanne Conseqvents til stede, men derimod paa at sørge for det, hvorved man værner om, hvad Bøggerne ganske vist have Ret til at forlange, naar man ikke vil stille Sagen saaledes, at man i Grunden vil undergrave Alt, hvad der hviler paa et Tilstandsforhold. Der er visse Ting, som det i disse ringe Handeler er nødvendigt at overlade til Bøggerne selv; det er det, jeg mener, man her skal gjøre, og jeg tilstaaer fremdeles, at skulde Udtrykket: „i sin Næringsdrift“ endog kunne lede til, at Nogen benyttede ujusteret Maal og Vægt i saadanne Tilfælde, hvor det maaskee kunde være en særdeles streng Lovgivnings Hensigt at forebygge dette, anseer jeg denne Uleilighed for meget mindre end den, at mange Personer skulde være udsatte for alle de Bryderier og de virkelig meget alvorlige Uleiligheder, der, som jeg igaar paaviste, vilde komme til at indtræde, hvis man ikke gif ind paa det Ændringsforslag, som Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (Madsen) har stillet.

Müller: Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) udtalte, at han fandt det ganske naturligt, at Rigsdagsmanden for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) med stor Varme forsvarede det foreliggende Lovforslags Bestemmelser og var temmelig utilgængelig for Ændringer deri, saa tillader jeg mig at troe med Rette at kunne udvide dette til den høitagtede Justitsminister, der ligeledes har været Medlem af den Comission, som har udarbejdet nærværende Lovforslag. Med Hensyn til Capitlet angaaende Duel, nemlig §§ 208 og 209, yttrede den høitagtede Justitsminister igaar, at de haarde Straffe, der tidligere vare foreskrevne for denne Handling, ikke vare blevne egequerede; men nu vil jeg spørge, hvorfor de ikke ere blevne det. Hvad enten det har været Domstolens eller den udøvende Magts Skyld, eller ogsaa det